

Valentin Talpalaru

VINE GUGUȚĂ!

Puiu

Sanda

Mia

Bogdan

Liviu

Codrut

Valentin Talpalaru

VINE GUGUȚĂ!

ilustrații de Ana-Maria Lemnaru

Gina
Marihica

Guguță

Andrei

DOXOLOGIA

Iași, 2015

Dragi copii...

...mi-a fost greu să încep aceste rînduri, pentru că este cel mai greu să scrii pentru copii. Și asta am aflat-o de cînd băieții mei, Bogdan și Vlad erau cam așa, ca voi. Seara știau una și bună: „Spune-ne, te rog, o poveste!” Nu scrie – de altfel nici nu prea știau ei pe atunci ce este aceea a scrie – ci, spune-ne. Și cînd primești o poruncă atît de strașnică de la copii, nu poți decît să te supui. Nu are importanță dacă ești obosit sau în mintea ta nu e nici un grăuncior de idee, de imaginație – tu trebuie să te supui. Și asta a fost cea mai frumoasă pedeapsă pe care am primit-o eu vreodată: să spun povești! Îmi treceau și oboseala și griile de peste zi, uitam cum fugea cel mare cu pumnișorul strîns, din care curgea o zeamă maronie, anunțînd victoria sa asupra frigiderului: „Fuiat piline!” adică, pe limba noastră, „Furat măslina” sau cum explica el serios celor care-l întrebau stupid, ca toți oamenii mari „Unde este tata?” și după ce, după o matură meditație răspundea „dusi”, urma inevitabilul: „Și ce facem?”, „Cătăm lapu”!

Pentru că noi pricepem mai greu limba simplă și argumentele logice ale copiilor, trebuie să vă traduc acest dialog. Mami scotea totul din dulap. Și hăinuțe și schimburi, uneori mai ferea o zaharicală de mînuțele lacome, deci totul era în dulap. Inclusiv tati care nu mergea la serviciu ci în „lapu”!

Dar uite cum ne luăm cu poveștile și nu mai apuc să vă spun de ce am scris povestea de mai jos. Mai întîi ca o datorie tîrzie pentru năpîrstocii mei care îmi aduceau dimineața în pumnișori. Apoi, ca un omagiu pentru cel care v-a înlocuit perna de puf pe care vă puneți voi noaptea căpșorul, cu una de vise, Spiridon Vangheli. Și mai apoi,

pentru toți scriitorii din Basarabia care plătesc această dulce vamă a scrisului pentru copii de ani și ani de zile. Și mai după apoi, Claudiei Balaban care a promis – și s-a ținut de cuvânt – să-l aducă pe Guguță la Iași mai des.

Da' ia stați! Uite, acum îmi dau seama că Andrei, prietenul cu care o să vă fac cunoștință imediat, are nasul și părul și obraji ca ai lui Guguță! Ba, așa arătau și Bodan și Vlăduț ai mei când erau ca el...iar voi, ia dați fuguța la oglindă și priviți mai atent: nu cumva și voi ?!...

I. Andrei intră în scenă

Voi știți cumva cum poate un prieten să-ți strice cheful când ți-e lumea mai dragă fără să vrea? Și nu o dată? Iată, eu știu! Știu, pentru că pățesc asta în fiecare zi. Gîndiți-vă că ați stat pînă în zori în fața unui calculator, înconjurat de cărți risipite pe podea, cu capul ca o gară de cale ferată, prin care trec în loc de trenuri o sumedenie de idei și nu rămîne niciuna. Sau poate doar una, așa, care dă din mîină a lehamite pentru că nu știi ce să faci cu ea și, fuga-fuga își ajunge din urmă suratele. Iar tu te sucești și te răsucești oftînd de necaz...

Asta s-ar chema că cineva – nu neapărat eu – se pregătește să scrie și nu iese nimic. Ce poți face atunci? Te duci la culcare? Ei, nici chiar așa; să părăsești ca un învins locul din fața monstrului cu ecran alb și taste e curată lașitate. Așa că te duci la baie, te gîndești să dai drumul la apă rece dar te răzgîndești pentru că e prea rece și dai drumul la cea caldă, te uiți puțin la șuvoiul care te va moleși cu siguranță, strîmbi din nas și dai iar drumul la apă rece, iei pe vîrfurile degetelor cîtiva stropi – cu mare economie – și-i împrăștii așa, ca o mîță, pe față (știți voi mai bine cum faceți dimineața, înainte de școală...). Te prefaci că ai înghețat dintr-o dată pînă la oase, brrr! faci ochii mari cît veioza și te așezi din nou la masă. Dar pe cine mai poți păcăli, cînd ești singur în cameră și afară noaptea tace și ea?

Poc! Poc! În somn mă
visam într-o sală de bal care
semăna cu o tipografie.

Voi știți ce este aceea o tipografie? O hală mare în care țacăne niște mașini și toată lumea se grăbește. Unii culeg – nu ghiocei ci litere – alții citesc și corectează, mă rog, toată lumea se agită cu un rost. Acum toți erau îmbrăcați în straie de sărbătoare, iar mașiniștii în frac se roteau în jurul meu. Poc! Dar de ce să arunce ei cu pietre?

Genele se dezlipseau cu greu de parcă fuseseră îmbibate cu super lipici. Poc! Ei, asta era deja prea mult! Aghmmm! - am dat să-i mustru, dar din gură nu ieșea nimic mai acătării. Într-un târziu, am reușit să ridic oblonul de pe un ochi. Amicii mei din vis se ascunseseră care cum a putut în câte o carte, numai veioza, inutilă pe lumină, se hlizea, galben, la mine.

Poc! Iată că nu musafirii din visul meu își aduseseră artileria în dormitorul meu ci, de afară, pietrele săreau singure, se pare, în geamul meu. Mi-a trebuit o veșnicie să ajung la geam să-l văd pe cel care îmi făcuse praf visul și era pe cale să mă transforme într-un moșneag morocănos și acru pentru toată ziua. Puteam să pun pariu pe o cutie de ace cu gămălie, pe o pungă cu fistic că știam cine era vinovatul!

